

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Maureen Child

Kellemeset a hasznossal

Lori Wilde

Bor, mámor, szerelem

Jules Bennett

Felforgatókönyv

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S.A., 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Gilded Secrets* (Harlequin, Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Laurie Vanzura, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Intoxicating* (Harlequin, Blaze)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: E. Fejes Júlia

© Jules Bennett, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Caught in the Spotlight* (Harlequin, Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 368. számában, 2026.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-185-3

A Bianca a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maureen Child

Kellemeset a hasznossal

1. FEJEZET

Vance Waverly a nevét viselő aukciósház impozáns homlokzatára pillantott. Az épületet az elmúlt százötven évben többször is felújították, de most is fenn hirdette: itt minden kiállított tárgy szép, antik és különleges.

A férfi elmosolyodott, és végighordozta a tekintetét a hét emeleten. Szerencsés szám. A bejáratnál két ciprusfa állt némán őrt, az ablaküvegeken megcsillant a kora nyári nap. A második emeleti erkélyen fekete kovácsoltvas rács volt. A ház szürke kőből épült, amely méltóságot kölcsönzött neki, és a szárnyas ajtó ovális ablaka felett egyszerűen csak annyi állt: *Waverly*.

Vance-ben büszkeség ébredt, amikor szemügyre vette a művet, amelyet a dédapja fivére, Windham Waverly hozott létre. Ezzel az aukciósházzal halhatatlanná tette magát. A ház világszerte ismertté vált, és kitűnő hírnévnek örvendett.

Vance volt az egyik utolsó Waverly. Jól felfogott érdekében állt, hogy az aukciósház megőrizze régi rangját. Az igazgatóság elnöke volt, de minden feladatból kivette a részét, a katalógus megtervezésétől kezdve azon tárgyak felkutatásáig, amelyek méltónak bizonyultak arra, hogy a *Waverlynél* árverésre kerüljenek. Vance itt inkább otthon érezte magát, mint a Hudson folyóra néző luxuslakásában. Oda általában csak aludni ment.

Itt viszont élt.

– Hé, maga! – kiáltotta valaki mögötte. – Talán egész nap itt akar ácsorogni?

Egy FedEx-emblémás pólót viselő férfi csomagokkal megrakott kis kordéval állt mögötte türelmetlenül. Vance oldalt húzódott, hogy utat engedjen neki.

Mielőtt a férfi belépett volna az épületbe, még hallotta morgolódását.

– Minden ember azt hiszi, hogy egyedül övé a járda.

– New Yorkot egyszerűen szeretni kell – dörmögte Vance.

– Jó reggelt!

Vance oldalt pillantott. A féltestvére vágott át az utcán és közeledett felé. Roark csak ritkán tartózkodott New Yorkban, és most azért repült ide, hogy találkozzon néhány üzlettársával. Ugyanolyan magasra nőtt, mint Vance, valamivel több mint egy méter nyolcvan centire, és barna haja volt. Itt véget is ért a hasonlóság, ami nem is csoda, mert csak az apjuk volt közös. És amíg Edward Waverly öt évvel ezelőtt meg nem halt, Vance még csak nem is hallott a féltestvéréről.

Azóta szoros barátság szövődött kettőjük között, amiért Vance nagyon hálás volt, noha Roark ragaszkodott hozzá, hogy a rokonságot titokban tartsák. Roark ugyanis még most sem hitte el egészen, hogy Edward Waverly csakugyan az apja volt. Bizonyíték gyanánt csupán egyetlen levél szolgált, amelyet Edward a végrendeletével együtt hátrahagyott. Vance megelégedett ennyivel is, de tiszteletben tartotta a fivére kívánságát.

– Köszönöm, hogy eljöttél – biccentett oda Roarknak.

– Bizonyára fontos – felelte a testvére, miközben elhaladtak az aukciósház mellett, és a sarkon álló kis kávézóhoz mentek. – Tegnap későn kerültem ágyba, és tulajdonképpen még nem is ébredtem fel.

Sötét napszemüveget, kopott, barna bőrdzsekit, farmert és csizmát viselt. Vance egy kicsit irigyelte érte. Ő is szívesebben hordott volna farmert, de a munkája megkövetelte az öltönyt és a nyakkendőt. És Vance mindig azt tette, amit tennie kellett.

– Igen – mondta, amikor helyet foglalt a kávéház előtt álló egyik asztalnál. – Csakugyan fontos. Vagy legalábbis fontos lehet.

– Értem. – Roark ugyanabban a pillanatban fordította meg a kávéscsészéjét, mint Vance, és mindketten vártak, míg a pincérnő teletöltötte őket, és felvette a rendelésüket, csak aztán folytatták a beszélgetést. – Ki vele!

Vance két kezébe fogta a csészéjét, és a tartalmát bámulta. Általában nem sokat törődött a

szóbeszéddel, de ha a *Waverly*-ről volt szó, nem foghatta be a fülét.

– Hallottad, mit pletykálnak Annról?

– Ann Richardsonról? – kérdezte Roark. – Az üzletvezetőnkről?

– Igen, róla.

De komolyan, még hány Annt ismernek?

Roark letette az asztalra a napszemüvegét, és körülnézett.

– Mit pletykálnak róla?

– Róla és Dalton Rothschildről. Ugye tudod, hogy ki ő? A *Rothschild aukciósház*, a legnagyobb konkurensünk vezetője.

Roark egy-két másodpercig csak nézett a bátyjára. Aztán megrázta a fejét.

– Soha életemben nem hallottam róla.

– Nem hiszem el.

Ann Richardson remek üzletvezető volt. Eszének és rátermettségének köszönhetően hamar felküzdötte magát a cégen belül, és ő lett a hasonló nagyságrendű aukciósházak között a legfiatalabb főnök.

Roark hátradőlt.

– Egész pontosan mit hallottál?

– Tracy felhívott és figyelmeztetett egy cikkre, amely ma jelenik meg a *Postban*.

– Tracy Bennett, az újságíró? Az exed?

– Igen. Azt mondta, hogy ma jön ki a sztori.

– Miféle sztori?

– Hogy Ann-nek viszonya van Daltonnal.

– Ann túl okos ahhoz, hogy bedőljön Daltonnak – adott hangot a kételkedésének Roark.

Vance a legszívesebben ennyiben hagyta volna, de tapasztalatból tudta, hogy az emberek folyton ostoba döntéseket hoznak. Aztán a szerelmet okolják érte. Valójában ez csak kifogás, hogy nyugodtan tehessék azt, amihez kedvük van. A szerelem csak mese, amellyel a virágárusok és az esküvőszervező cégek áltatják az embereket.

– Igazat adok neked – mondta –, de ha van valami kettőjük között...

Roark fütytyentett egyet.

– Akkor mit tehetünk?

– Nem sokat. Beszélek Ann-nel, és szólok a cikkről is.

– Aztán?

– Szeretném, ha nyitva tartanád a szemed és a füled. – Vance a fivérét fürkészte. – Bízom Annben, de Daltonban egyáltalán nem. Mindig is szeretett volna félreállítani minket az útból. Ha nem tudja felvásárolni a *Waverlyt*, akkor majd erőszakos fúzióval próbálkozik, hogy megássa a sírunkat. – Vance ivott egy korty kávé, és elszántan nézett Roarkra. – De mi nem hagyjuk.

– Jó reggelt, Mr. Waverly! Megfőztem a kávéját, és előkészítettem az e heti ütemtervet. Ó! Tegnap megérkezett a meghívó Crane szenátor kerti partijára.

Vance megállt az irodája előtt, és szemügyre vette az új titkárnőjét. Charlotte Potter kecses volt, formás és hullámos szőke haját lófarokba kötötte. Élénk, kék szempár csillogott az arcában, és úgy tűnt, szépen ívelt szája ugyanúgy mindig mozgásban van, mint ő maga.

Vance hivatali elődje sokra becsülte a lányt, és a férfi csak az ő kérésére alkalmazta. Pontosan egy hete volt a titkárnője, és Vance már most tudta, hogy a közös munka nem fog menni.

Charlotte túl fiatal, túl csinos és túl... A lány most megfordult, lehajolt, hogy kinyissa az iratszekrény legalsó fiókját. Vance megcsóválta a fejét. A fekete nadrágba bújtatott kerek hátsóra meredt. Charlotte túl... sok.

Amikor a nő felegyenesedett, és átnyújtott neki egy vastag borítékot, Vance arra gondolt, hogy a vállalaton belül át kellene őt passzolni valaki másnak. Elvégre nem rúghatja ki csak azért, mert folyton eltereli a gondolatait.

Vance inkább egy férfit vagy egy matrónaszerű nőt látott volna szívesebben az irodájával

szomszédos helyiségben, függetlenül attól, hogy ez politikailag korrekt, vagy sem.

A korábbi titkárnője, Claire ötvenöt évesen nyugdíjba ment. Hűvös volt, rendíthetetlen és a megszállottságig pedáns, ami a munkáját illette. Minden tollat mindig ugyanarra a helyre tett vissza. Vance számíthatott rá, hogy Claire mindent kézben tart.

Ellenben Charlotte... A férfi összevont szemöldökkel nézte a fikuszt a sarokban, a páfrányt az ablak melletti polcon és a sötétlila fokföldi ibolyát az íróasztalon. Voltak még ott bekeretezett képek is, amelyeket eddig nem vett közelebből szemügyre: csak az összevisszaságot érzékelte.

Charlotte tollai egy pohárban álltak, amely a New York Jets futballsisakját formázta, és a telefon mellett egy tál M&M's draszté kapott helyet. Világos, nem lett volna szabad teljesítenie az elődje kérését. Minden jótett elnyeri méltó büntetését, mondogatta mindig az apja.

Vance nem szerette, ha a munkahelyén elterelik a figyelmét, és most, hogy gondok várhatók a Rothschilddal, még kevésbé örült ennek. És ha ő ettől egy átkozott hímsoviniszta, hát legyen.

Mint az egyik utolsó Waverly, aki még ebben az aukciósházban dolgozik, a munkaidejét teljes egészében az üzleti ügyeinek kívánja szentelni. És most egy csinos fiatal nő megzavarja az összpontosításban.

– Köszönöm, Charlotte. – Elindult az irodája felé. – És kérem, ne kapcsoljon be egyetlen hívást se az igazgatósági ülés ideje alatt!

– Természetesen. Ó, szólítson, kérem, Charlie-nak! – tette hozzá a lány vidáman.

Vance megtorpant és hátranézett. A titkárnője mosolya egyszerűen elragadó volt. Charlotte most az íróasztalához ment, és rendezgetni kezdte a postát. Hosszú haja átbukott a vállán, és a mellére hullott. Vance-nek elszorult a gyomra.

Utálta elismerni, de be kellett vallania magának, hogy nem lehet levegőnek nézni ezt a nőt.

Bosszankodva saját magán az ajtófélfának dőlt, és belekortyolt a kávéjába, amelyet az imént kapott. Figyelte Charlotte-ot, és észrevette, hogy ugyanazt a dallamot dúdolja maga elé, mint egész héten. Hamisan. Szörnyen hamisan.

Fáradtan megrázta a fejét. Fel kell hívnia a londoni irodát, és érdeklődni a küszöbönálló aukciókról. Az Ann-nel kapcsolatos pletykák még mindig foglalkoztatták, amelyek ha igazak, az veszélyes lehet a cégre. És semmi kedve sem volt a délutánra kitűzött igazgatósági üléshez.

Charlotte kiegyenesedett és megfordult. Halkan felkiáltott, és az egyik kezét a mellére szorította, mintha biztosítani akarná, hogy a szíve a helyén maradjon. Aztán kurtán felnevetett és megrázta a fejét.

– Megijesztett. Azt hittem, hogy már átment az irodájába.

Ezt kellett volna tennie. Ehelyett hagyta, hogy eltereljék a figyelmét. Nem jó ez így.

– A mai ülés napirendjét már elkészítette? Szeretnék néhány jegyzetet készíteni, mielőtt találkozom az igazgatósággal.

– Természetesen. – Charlotte az egyik kupacból kihúzott egy dossziét, és átnyújtotta. – A napirend mellett még kinyomtattam egy listát azokról a magángyűjteményekről is, amelyek a következő hetekben aukciókat tűztek ki.

Vance kinyitotta a dossziét, és lassan lapozgatott benne. A régi megjegyzéseit vastagon szedték a napirendben, megnézte a többi oldalt is, de az utolsónál megállt.

– Ez mi?

– Ó! – Charlotte elmosolyodott. – A következő katalógus terve egy kicsit zsúfoltnak tűnt, ezért néhány képet átrendeztem, és...

Vance szemügyre vette a titkárnője munkáját, és el kellett ismernie, hogy az új változat sokkal jobban fest. A Ming-dinasztia vázáit egyenként mutatta be, eredeti szépségükben ragyogtak, ellentétben azzal, amikor mindet egyetlen lapra zsúfolták össze.

– Tudom, hogy nem kellett volna, de...

– Szép munkát végzett.

Vance becsukta a dossziét, és Charlotte szelíd, kék szemébe nézett.

– Tényleg? – A titkárnő arca ragyogott. – Köszönöm. Egy kicsit ideges voltam, amiért beleütöttem ebbe az orromat. Nagyon fontos nekem a munkám, és mindent jól akarok csinálni.

Vance látta a buzgalmat Charlotte szemében, és szokatlan büntudatot érzett. A titkárnője mindent megtesz, hogy kivívja a megelégedettségét. És így csak még rosszabbul érezte magát, hogy megbánta, amiért alkalmazta.

Talán adhatna neki még egy esélyt. Nem lenne szabad nőként tekintenie Charlotte-ra.

Ám elég volt egyetlen kurta pillantás kecses, formás alakjára, és tudta, hogy ez lehetetlen.

A telefon csörgött, és Charlotte felvette.

– Vance Waverly irodája.

A hangja lágyan csengett. Csábosan. Vagy csupán képzelődik?

– Várjon egy pillanatig! – Charlotte megnyomott egy gombot a készüléken, majd Vance-hez fordult. – Derek Stone a londoni irodából.

– Jól van. – A férfi örült, hogy van ürügye visszavonulnia az irodájába. – Kérem, kapcsolja át! De ettől kezdve egyetlen hívást se!

– Magától értetődik, Mr. Waverly.

Vance becsukta maga mögött az ajtót. Alig hallotta lépteinek tompa zaját a fényesre csiszolt parkettán. Régi mesterek, valamint még felfedezésre váró művészek képei függtek az elefántcsontszínű falakon. Az íróasztala mögötti hatalmas ablakból pazar kilátás nyílt a Madison Avenue-ra és a mindig nyüzsgő Manhattanre.

Vance a telefon után nyúlt, és hátat fordított a panorámának, miközben helyet foglalt az íróasztalánál.

– Derek. Jó, hogy hívsz.

Charlotte kimerülten kifújta a levegőt, és visszament az íróasztala mögé. A vidám mosolyt az arcán olyan merevnek érezte, hogy attól tartott, bármelyik pillanatban széttörhet. Szívből remélte, hogy Vance Waverly nem vette észre, milyen ideges.

– Miért van az, hogy még az illata is jó? – motyogta maga elé, amikor leült.

Az asztalra könyökölt és a kezébe hajtotta a fejét. Össze kell szednie magát!

A hormonjai azonban sajnos nem értettek ezzel egyet, és folytatták izgatott táncukat. Mindig ez történt, valahányszor találkozott Vance Waverlyvel. Átkozottul kínos. Hogyan vonzódhat a főnökéhez, amikor itt, a házban az emberek fele retteg tőle?

Pedig ez a helyzet. Magas és széles vállú férfi. Sötétbarna haja egy kicsit göndörödik. Barna szemében aranyos szikrák csillognak, a száját szinte sohasem húzza mosolyra. Kizárólag csak az üzlet érdekli, és Charlie-nak az volt az érzése, a férfi csupán az ürügyet keresi, hogy kirúghassa.

Csakhogy ő nem szolgáltat neki ürügyet.

Ez az állás a legfontosabb az életében. Mégsem, gondolta, és a fényképen mosolygó kisgyerekre nézett. A második legfontosabb. Charlotte nagyon örült ennek a munkának. Vance Waverlynek, az igazgatóság elnökének dolgozni élete nagy esélye, és semmi esetre sem teszi kockára.

Charlie határozottan biccentett egyet, és mély lélegzetet vett. Ismét a kislánya, Jake fotójára pillantott. Noha talán csak az egyik régi barátja kérésére kapta meg az állást, minden képessége megvan rá, hogy kitűnően végezze a munkáját. Jókedvűnek és derűlátónak kell lennie, ha belepusztul is.

Amikor megszörrent a telefon, sietve felkapta.

– Vance Waverly irodája.

– Hogy vagy? – csendült fel az ismerős női hang a vonal másik végén.

Charlie gyorsan a főnöke irodájának csukott ajtajára pillantott.

– Eddig egész jól.

– És mit szolt a katalógussal kapcsolatos ötletedhez?

– Igazad volt, Katie. – Elképzelte, ahogy a barátnője odalenn a könyvelésen somolyog. Charlie titokban dolgozott a katalógus új elrendezésén, egyszerűen élvezte ezt a kreatív feladatot. Csak Katie javaslatára mutatta meg Vance-nek. – Közölte, hogy szép munkát végeztem.

– Hát nem megmondtam? – Katie gépelt, miközben beszélt. Charlie hallotta, amint az ujjai a billentyűzeten dobognak. – Tudtam, hogy tetszeni fognak az ötleteid. Vance okos ember. Egyszerűen

észre kell vennie, hogy fantasztikus munkát végzel.

- Múlt héten végig figyelt, mintha arra várna, mikor hibázok.
- Talán csak azért nézett, mert elragadónak talál.
- Nem hiszem.

A gondolatra forró borzongás futott végig Charlie hátán, de gyorsan lehűtötte magát egy pohár képzeletbeli jeges vízzel. Elvégre nem pasizni jött ide. Hanem jobb életet akar biztosítani magának és a fiának. És az új állás a mesés fizetéssel a nagy terv része. Csak meg kell győznie az új főnökét, hogy ő nélkülözhetetlen.

– Az utóbbi időben néztél tükörbe? – kérdezte Katie. – Hidd el, ha a másik parton állnék, megpróbálnék nálad kikötni.

Charlie nevetett a megfogalmazáson. Katie olyan sok férfit szédített egyszerre, hogy saját magára szinte semmi ideje sem maradt. De tulajdonképpen igazat mondott. Ha valaki Charlie-ra nézett, akkor egy szőke nőt látott nagy, kék szemekkel és olyan mellel, amelyre minden Barbie baba büszke lehetett volna. Ebből aztán mindenki azt a következtetést vont le, hogy nincs egyetlen működő agysejtje sem. Charlie élete nagy részét azzal töltötte, hogy bebizonyítsa ennek az ellenkezőjét.

Egyetlen eset volt, amikor az esze helyett a szívére hallgatott...

- Vance nem olyan – mondta, és ismét a csukott ajtó felé pillantott.
- Édesem, minden férfi olyan.

Charlie elengedte a füle mellett a megjegyzést, és lehalkította a hangját.

– Tudom, hogy csak Quentinnek tett szívességet, amikor engem alkalmazott.

– És? Kit érdekel, miért vett fel? – A gépelés zaja hirtelen elnémult. – Mindegy, miért kaptad meg az állást. Csak az számít, hogy megkaptad. És máris bizonyítottad, hogy tökéletesen alkalmas vagy rá.

- Köszönöm – mondta Charlie. – De jobb, ha most dolgozom. Később majd beszélünk.
- Még akkor is mosolygott, amikor letette a telefont.

2. FEJEZET

Két órával később Vance összegyűrt az újságot. Igyekezett megfékezni fellobbanó haragját. Ahogy Tracy előre jelezte, a huszonhatodik oldalon ott volt a sztori Ann Richardson és Dalton Rothschild esetleges viszonyáról. Egy pillanatig azzal áltatta magát, hogy a sok hirdetés között a történet talán észrevétlen marad.

Ám ennek az esélye a nullához közelít. Az emberek semmit sem szeretnek jobban egy szaftos kis botránynál, és erről biztosan hetekig beszélni fognak. Nem is annyira a viszonnal kapcsolatos pletykák zavarták, hanem az esetleges titkos megállapodások. Bele se mert gondolni ebbe, mert akkor hivatalos nyomozásra, vádaskodásra – sőt még a *Waverly* csődjére is – számíthatnak.

A telefon után nyúlt, és bepötyögött egy számot. Türelmetlenül várta, hogy a vonal másik végén felvegyék.

– A pokolba is, Tracy! – vakkantotta, amikor egy nő bejelentkezett.

– Nem az én hibám. – Tracy hangja nyugodtan csengett. – A szerkesztőm kapott egy fülest, és utánajártunk az ügynek. Mindenesetre figyelmeztettek.

– Igen, tényleg nagy segítség volt. – Tracy késő este hívta fel. Szinte az utolsó pillanatban, és Vance nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy csak azért tette, hogy ő még többet idegeskedjen. – Van valami bizonyíték a sztorira?

– Tudod, hogy erre nem válaszolhatok.

– Értem. De ha további „fülesek” kapnál, tudasd velem, mielőtt még a nyomdába megy az anyag, rendben?

– Nem ígérhetek semmit – felelte Tracy. – Ismerősen cseng, ugye?

Azzal letette a telefont.

Vance összerezsent. Egy évvel ezelőtt néhány hónapig viszonya volt Tracyvel. És amikor szakított vele, emlékeztette, hogy már a kezdetkor megállapodtak, nem ígérnek egymásnak semmit.

Vance figyelmeztetett erre minden nőt, aki belépett az életébe. Ugyanis nem keresett életre szóló kapcsolatot. Megtapasztalta, mit tett az anyja és a nővére halála az apjával. Az ördögbe is, teljesen megtörte, és csak egy üres burok maradt belőle. Ha a szerelemnek és a szeretetnek ekkora az ereje, akkor neki semmi dolga vele. Mivel nem keres feleséget, nem akar családot alapítani, nem az a legtisztességesebb, ha kezdettől őszinte?

Megrázta a fejét, hogy elhessegesse ezeket a gondolatokat, elvégre semmi közük a jelen helyzet-hez. Zsebre dugta a kezét. A *Waverly* a mindene, és biztos, hogy nem fogja elveszíteni. A családja építette fel ezt a vállalkozást, és mint az utolsó *Waverly* egyike, mindent el fog követni annak érdekében, hogy megtartsa.

Megnyomta a telefon egyik gombját.

– Charlie, kérem, átjönne az irodámba?

Pár másodperccel később a titkárnője az ajtóban állt. Hosszú, szőke haja a vállára hullott, és rászegezte nagy, kék szemét. Vance megint forróságot érzett, és erőnek erejével kellett elfojtania ezt az érzést.

– Van valami gond?

– Mondhatjuk. – Vance intett, hogy kerüljön beljebb. A szemközti falnál álló nagy kanapéra mutatott. – Foglaljon helyet!

Charlie leült, feszültnek, ébernek tűnt.

– Lazítson! – Vance letelepedett a kanapé másik végén. – Nem fogom kirúgni.

Charlie kifújta a levegőt és elmosolyodott.

– Jó tudni. Miben segíthetek?

Vance a titkárnőjére nézett.

– Mindent elmesélhetne nekem, amit az utóbbi időben Ann Richardsonról hallott.